

En defensa del dret d'autodeterminació de Catalunya
Fora la bota repressiva del govern de la monarquia
Per una república obrera

L'1 d'octubre, el poble català, al mig d'una forta campanya repressiva prèvia de l'Estat Espanyol, va imposar materialment la realització d'un Referèndum. Suportant càrregues policials i segrestos d'urnes plenes de vots, més de dos milions persones (d'un cens total de cinc) van votar a favor de la pregunta “*Vol que Catalunya siga un estat independent en forma de república?*.”

El mandat de les quasi impossibles urnes i del carrer és molt clar: la població catalana s'ha mobilitzat majoritàriament per a defensar el seu dret a decidir democràticament el seu propi destí, contra la prohibició i la repressió de la monarquia espanyola.

Però la pregunta tenia la seua trampa. L'única elecció possible per a votar contra la monarquia franquista forçava a triar “independència” sense més matís, sense més possibilitat d'opinar sobre quina república i quina relació immediata i futura mantindre amb els altres pobles actualment súbdits del Borbó.

El 27 d'octubre va ser finalment “un poc proclamada” la *República Catalana independent i sobirana* per la majoria del parlament. Aquesta majoria estava constituïda per dos coalicions, *Junts pel Sí* -dominada per dos partits burgesos (PDeCAT i ERC)- i *CUP-CC* -amb gran simpatia entre la joventut, assentada en la petita burgesia radical i amb el suport de diverses organitzacions que es reclamen de l'anticapitalisme i el socialisme-. El seu pes electoral respectiu va ser en 2015: 39,60% i 8,2%.

Entre el 1-O, dia del referèndum, i el 27 d'octubre, hi ha hagut un llarguíssim espai de temps en què el president de la Generalitat catalana, Carles Puigemont (PDeCAT), ha maniobrat fins al darrer instant per evitar finalitzar el camí marcat en el parlament entre Junts pel Sí i CUP-CC. I mentre passava el temps, deixava refredar la impressionant mobilització de masses que durant quatre dies (del 30 de setembre al 3 d'octubre) van invadir escoles, places i carrers, per defensar el seu dret a votar i, havent ja votat, per defensar el recompte del resultat.

La burgesia republicana i independentista que mai no ho va ser

Les maniobres, dubtes, obscurantisme, retards injustificats, pactes secrets, traïcions, etc, han sigut la tònica de tota l'acció política burgesa independentista de cara a les masses arrossegades sota la seua bandera. En aquest procés, el vell partit CiU ha mort en bancarrota econòmica, escindit i embolicat en nombrosos processos de corrupció a gran escala... i ha ressuscitat com PDeCAT. En un fugida cap avant a la desesperada per evitar la seua pròpia desaparició, el gran partit de la burgesia catalana, que ha conviscut feliçment amb la monarquia i amb tot tipus de governs, ha sabut prendre les regnes del poderós sentiment d'opressió nacional, reforçat pels nombrosos greuges insultantment anticatalans dels darrers governs del PP.

El resultat és contradictori: si bé el PDeCAT, de moment, ha eixit relativament ben parat de la major crisi política interna que ha tingut la burgesia catalana des de la mort de Franco, el preu ha sigut anar molt més lluny del que mai s'havia plantejat en la seua reivindicació nacionalista.

El 27 d'octubre, Carles Puigdemont, al capdavant de Junts pel Sí, va haver de prendre finalment una decisió. Estava atrapat entre el compromís formal de respectar el resultat del referèndum i la pròpia dinàmica del fracàs de les seues negociacions secretes amb el govern Rajoy per desactivar el perillós joc del “procés constituent”. El 26 d'octubre la traïció al seu propi full de ruta ja estava servida, la dissolució del parlament rebel i la convocatòria de noves eleccions, pactats. El gabinet de Presidència de la Generalitat ho va pre-anunciar i es va publicar en tots els mitjans. Però a última hora no va poder o no va voler o (el més probable) no va aconseguir totes les condicions que desitjava per a ser l'enterrador directe i es va veure obligat a proclamar amb la boca xicoteta la República Catalana en un parlament rodejat per milers de manifestants que ho exigien. Proclamació feta en l'aire, sense cap tipus d'instrument per a fer-la real, sense cap crida a la intervenció de les masses per a imposar-la, amb els seus líders preparant les maletes per fugir del país.

El seguidisme de la petita burgesia independentista

Des del moment de la seua aparició parlamentària en 2012 fins al dia el dia de hui, la CUP-CC (8% dels vots) – amb llenguatge «anticapitalista» i punys alçats –no ha fet més que seguidisme del bloc burgès: el seu vot va ser determinant per la constitució d'un nou govern burgès a Catalunya, idèntic a tots els anteriors a excepció de la promesa de realització d'un referèndum d'autodeterminació. El vot parlamentari de la CUP-CC, una vegada i una altra, ha sigut la raó per la qual s'ha sostingut el govern català (suport als Pressupostos de sempre a canvi de molles miserables en serveis socials) i, encara més, el seu vot ha sigut necessari per aprovar en el parlament català la Llei de Transitorietat, per la qual la burgesia catalana s'ha volgut garantir a si mateixa - i als seus companys de classe de l'Estat Espanyol i del món- que totes les lleis espanyoles vigents, tot l'entramat jurídic antiobrer, tots els contractes comercials, tots els compromisos internacionals, tot el deute, etc, serien respectats mentre “la nova república desenvolupe les seues pròpies”.

La direcció de la CUP s'ha dedicat a amagar a les masses la crua realitat de què els seus aliats burgesos no coneixen més interessos que els seus, que per a ells la reivindicació nacional, inclús quan la radicalitzen, no és més que un instrument de negociació per a incrementar la seua part del pastís. Ho oculten, però ho saben, perquè amb l'aprovació de la Llei de Transitorietat, el seguidisme donà un un pas més avant: per si de cas finalment haguera una “nova república”, amb la llei aprovada es garanteix que, per a començar, no es posarà en dubte ni un punt ni una coma de les bases econòmiques, socials i polítiques de l'actual dominació del capital sobre la classe treballadora.

En resum: la CUP ha sigut el floró roig del camí sense eixida cap a quelcom que cap de les dos classes socials necessita: una República burgesa catalana.

L'Estat Espanyol

El govern encarregat de la repressió contra el poble català és un dels més dèbils dels últims quaranta anys. Després de dos eleccions generals en el termini de sis mesos, el PP només va aconseguir la investidura de Rajoy gràcies a l'abstenció de la majoria de diputats del PSOE, la qual cosa al seu torn va generar una crisi profunda en aquest partit, de la que encara està recuperant-se.

El govern espanyol està en mans d'un partit que té el palmarés de la corrupció a Europa. El PP està immers en tal quantitat de processos judicials per corrupció que té 900 càrrecs i ex càrrecs imputats. És el primer partit que ha sigut imputat com a tal, per la destrucció de proves determinants (discos durs) en el cas Bárcenas, un cas que ha posat a la vista els enormes ingressos il·legals (caixa B) que s'han manejat des de la seua tresoreria general. El president del Govern, miraculosament, no està

imputat, però ha hagut de declarar davant del jutge i el seu nom apareix com a receptor de *sobres* de diners d'eixa caixa B. Rajoy diu que “els catalans fan coses”. Però la veritat és que en l'Espanya dels Borbons “passen coses”. Per exemple, que pràcticament mai els processos de corrupció acaben amb condemes efectives, que els jutges i fiscals siguen rellevats a gust dels imputats, que els jutjats s'incendien, que la mortalitat entre els testimonis dels casos de corrupció es dispare....

En ple desenvolupament del *desafío independentista catalán* (com ho denomina la premsa espanyola), per a aconseguir que s'aprovaren els Pressupostos de l'Estat de 2017, el govern minoritari del PP va necessitar i va comprar la vergonyosa col·laboració del Partit Nacionalista Basc (PNB), rebaixant la quota anual a pagar per Euskadi a l'Estat. A data d'avui la quota basca ha tornat a ser rebaixada, però els Pressupostos de 2018 no estan aprovats ni s'espera que ho siguen prompte, perquè la mobilització basca de solidaritat contra la repressió a Catalunya no li ha permés al PNB repetir la jugada.

Gràcies a les garanties parlamentàries del PSOE i el PNB Rajoy ha gaudit tot el temps de mans lliures per criminalitzar el referèndum i impedir qualsevol possible negociació amb la Generalitat catalana. Les úniques respostes que ha oferit han sigut l'asfíxia financera, la inusitada repressió policial i finalment l'art. 155 de la Constitució, per mitjà del qual ha dissolt manu militari un Parlament democràticament triat pels catalans, ha convertit l'administració autonòmica en una simple delegació ministerial de Madrid i ha convocat noves eleccions autonòmiques per al 21 de desembre.

La celebració d'un referèndum en condicions de llibertat hauria hagut de ser un acte democràtic com els que sí que han pogut dur-se a terme sense grans histèries en altres països més *civilitzats* (Quebec a Canadà o Escòcia en Regne Unit). Però en mans dels gestors de la monarquia hereva de l'Espanya *Una, Grande y Libre*, la reivindicació i la decisió de celebrar la consulta ha tingut com a resposta de l'Estat l'ocupació de Catalunya amb milers d'agents armats de la policia i la Guàrdia Civil, més de 1.000 ferits en les càrregues policials de l'1 d'octubre, centenars de manifestants pendents de multes i juís, el president de la Generalitat i la mitat del seu govern en l'exili, coneguts dirigents independentistes i l'altra mitat del govern en la presó, censura en la televisió pública, persecució dels mestres...

I tot això ha pogut ocórrer gràcies a la col·laboració del PSOE, sense la qual el govern Rajoy ni existiria ni podria sostindre's un sol dia. L'actual Pedro Sánchez ja no recorda el colp de mà intern que li va destituir fa un any per negar-se a facilitar un nou govern del PP. Ni les seues afirmacions de què mai votaria a favor d'aplicar l'art. 155 de la Constitució contra l'autonomia de Catalunya. Ara compleix com cal amb la seua funció de sostenir el ja massa vell i corrupte Estat Espanyol explicant als seus militants que ho fa perquè “som una oposició d'Estat” que “vigila” perquè hi haja “una aplicació mesurada” de l'arsenal repressiu contra Catalunya.

La classe obrera

Fins unes poques setmanes prèvies al referèndum, la classe obrera catalana s'ha mantingut totalment a l'expectativa. La seua participació en les grans mobilitzacions independentistes ha sigut parcial i dissolta com a “poble” sota la direcció de la burgesia. Aquesta mateixa dissolució s'ha donat de manera general en els comitès de Defensa del Referèndum (CDR), que han sigut l'organització de masses que ha pres en les seues mans l'organització clandestina i efectiva del referèndum, en unes condicions semblants a les d'un estat d'excepció (detencions, registres, intervencions de la policia i la guàrdia civil en empreses, dependències administratives i domicilis). Amb els seus alts i baixos i

la seua composició variable depenent del barri o localitat, els CDR (hui transformats en comités de Defensa de la República) han organitzat la ràbia creixent contra la repressió provinent de Madrid i hna sigut una eina clau en la radicalització del procés.

La primera vegada que la classe obrera ha intervingut com a tal, amb els seus propis instruments d'acció, ha sigut en els dies previs al referèndum, quan les assemblees d'estibadors dels ports de Barcelona i Tarragona van aprovar no donar servei als vaixells enviats pel govern de Madrid per a allotjar els efectius de reforç de la Guàrdia Civil, encarregats d'impedir el referèndum. La següent fita d'intervenció independent com a classe, ara ja a escala de tot el territori, va ser la convocatòria i el desenvolupament de la Vaga General del 3 d'octubre.

Fins els dies previs al referèndum, una fracció important de la classe s'ha mostrat absolutament indiferent a la reivindicació nacional liderada pels mateixos que han governat la Generalitat, aplicat els grans retalls socials, privatitzat els serveis públics, enviat als mossos d'esquadra contra les protestes socials i furtat a mans plenes. Muntades en eixa sana desconfiança, les direccions de les federacions sindicals d'UGT i CCOO, majoritàries però dèbils i molt desprestigiades, han donat l'esquena a la defensa del dret d'autodeterminació -que en vells temps va formar part del seu programa- i deixat les mans lliures a l'Estat Espanyol per reprimir i a la burgesia catalana perquè lidere la reivindicació al seu benefici.

Cal destacar especialment la federació catalana de CGT, sindicat d'un anarcosindicalisme descafeïnat, el pes del qual al si de la classe obrera catalana és ja important i sembla que en continu augment. La ideologia anarquista particular de la direcció d'aquest sindicat, que insisteix constantment en defendre la independència de classe, li permet participar en els comités d'empresa regulats per l'Estat, però li impedeix defensar sense embuts el dret dels pobles (en concret el català) a la seua autodeterminació. No obstant això, CGT no ha pogut eludir l'enorme pressió de les seues bases davant del caire repressiu dels esdeveniments i dies abans del referèndum va convocar -junt amb altres sindicats catalans: COS-IAC-CSC-CNT- una Vaga General "a partir del 3 d'octubre". La convocatòria va generar tal entusiasme que a última hora CCOO i UGT es "van sumar" per a intentar convertir-la en un "aturada de país" d'un sol dia i sense contingut de classe, assumit hàbilment per la pròpia Generalitat. El fet és que el dia 3, a la crida de sindicats de classe, la vaga era un immens crit antirrepressiu a Catalunya... que va ser emmudit a última hora, quan la direcció de CGT unilateralment i sense explicacions va desconvocar la seua continuació en dies posteriors.

D'altra banda, a Catalunya, dels dos grans partits obrers tradicionals (PSC-PSOE i PSUC-PCE) només el primer continua intervenint a l'escena política. El PSC té una dèbil relació amb la classe obrera, centrada pràcticament en el terreny electoral (entre el 12 i el 16% dels vots en els últims anys, la mitat de què obtenia en la dècada anterior). En el seu interior té una important component federalista que de tant en tant defén públicament el dret a l'autodeterminació. Aquesta natura és el que li permet fer un dubitatiu paper de pont entre l'espanyolisme monàrquic de la direcció del PSOE i el "catalanisme", encara que sempre i en tot cas acaba plegat a Madrid.

Els últims detrits del vell PSUC, diversos grups ecologistes i la filial de Podemos mantenen la coalició "*Catalunya sí que es pot*" (8,15% dels vots en 2015) que actualment controla l'alcaldia de Barcelona. Aquesta coalició petitburgesa es va presentar a les eleccions amb la consigna de *República Catalana*. Els seus representants han mantingut un perfil completament pla, adaptat a la gestió burgesa de la gran metròpoli i, a mesura que es desenvolupen els esdeveniments, han anat reculant en la seua reivindicació republicana, fins a votar obertament en contra del seu propi programa el 27 d'octubre, en el parlament català. "*Catalunya sí que es pot*" ha jugat al sí, al no, al

negociem, al no sé, al votem però només quan ens deixe Madrid, per acabar sent el primer naufragi polític català: el seu líder Albano Dante Fachín ha sigut expulsat sense contemplacions per Pablo Iglesias, acusant-lo de votar a favor de la proclamació de la República Catalana. La marca regional de Podemos s'ha trencat de dalt a baix. Iglesias ha intentat aplicar un art. 155 al l'interior, dissolent la direcció i convocant una nova elecció, però el resultat ha estat la ruptura i la formació d'una nova organització. Encara i així, la guerra continua oberta entre els que no han abandonat, fins al punt de que almenys deu cercles locals de la província de Barcelona han aprovat en assemblea no participar en l'actual campanya electoral.

La convocatòria d'eleccions i l'afonament del front polític independentista

El dia 30 d'octubre va ser el dia de la veritat. No va ser casualitat que el divendres 27 d'octubre ningú isquera al balcó a proclamar la República, ni ningú ordenara arriar les banderes del Palau del Parlament, que no es publicara la Resolució aprovada en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. El primer dia laborable es va desvelar el pastís: PDeCAT i ERC acceptaven participar en unes eleccions l'únic objectiu de les quals era desmobilitzar les masses i humiliar a Catalunya en un context de forta repressió policial. Els mossos se sotmetien sense més al canvi de comandaments, l'administració autonòmica es convertia en un virregne... Els cinc anys que PDeCAT i ERC s'havien pres per "preparar les estructures de la República" eren una estafa. No hi havia absolutament res preparat. Era tot una fatxenderia. El desconcert es va apoderar de tots els que havien arribat a creure que darrere del secretisme en l'actuació de *Junts pel Sí* hi havia alguna cosa diferent de la traïció. La CUP, tota l'Esquerra Independentista (Endavant, Arran, COS) que els havia seguit el joc, van quedar sense paraules, però no per això menys exposats a la repressió i les provocacions feixistes. El sentiment de traïció era generalitzat.

L'únic fòrum estrictament de classe que havia funcionat fins a eixe moment, la taula de sindicats que va convocar la vaga general del 3 d'octubre (CGT-COS-IAC-CSC-CNT), també es va dislocar. La IAC, malgrat l'acord d'actuar en bloc amb tots els altres, va decidir sense previ avís la convocatòria unilateral d'una nova *jornada* de vaga el 8 de novembre. Sabent que la seua capacitat de mobilització li impedia garantir un resultat digne, eixa convocatòria va bloquejar la possibilitat d'organitzar una autèntica vaga general indefinida contra la repressió espanyola. Ni el govern de Rajoy ni el front burgès PDeCAT-ERC podien rebre millor regal. La classe obrera organitzada no molestaria intervenint massivament amb els seus propis mètodes, incorporant a les reivindicacions democràtiques les seues pròpies reivindicacions de classe. Evitada la vaga, la volta al corral monàrquic ja pot fer-se amb mobilitzacions "populars" controlades que permeten uns millors termes de negociació sense més interferències.

La CUP no fa balanç de la debacle

El 12 de novembre, una Assemblea Nacional extraordinària de la CUP declarava il·legítims els comicis convocats per Madrid però aprovava participar amb candidatura diferenciada, atés que els seus aliats independentistes s'havien sotmés a l'art. 155, inclús amb un cert entusiasme electoral. La Ponència Política aprovada, que ha servit de base per al programa electoral del 21D, és tota una randa de boixets on es pot llegir una cosa i la contrària però res que explique l'autèntic paper jugat pels parlamentaris de la CUP, la raó per la qual han quedat tan exposats a la traïció del que anomenen "la resta de forces polítiques democràtiques i republicanes" (PDeCAT i ERC), quan res diferent d'allò que ha ocorregut era esperable.

En ambdós documents, la CUP centra el seu objectiu en una Assemblea Constituent, la “defensa de la República de l'1 d'octubre” i la resistència a la repressió. Tota la resta queda subordinat a ells. S'inclouen algunes reivindicacions de la classe treballadora per a “donar contingut” i “construir des de baix” la República. Però una República existix o no existix. És una forma d'Estat, de poder. En mans d'una classe o una altra. Després de la debacle del “procesisme”, després de la dilapidació de la gran força i decisió que les masses han mostrat, els dirigents de la CUP envien a la seua gent a entretenir's i jugar a “construir” una república de nines “des de baix”. Mentrestant, els “majors” seguiran amb les seues coses importants i buscaran la reconstrucció del front republicà en què tan a gust s'han trobat. En els seus punts 85 i 86, el Programa de la CUP ho deixa clar: es postulen a formar part “d'un govern republicà” amb un programa de 12 punts perfectament burgès, exactament en la mateixa línia política que els ha portat a l'impàs actual.

Estem davant d'un nou partit reformista, assentat en la col·laboració de classes, encara que sense implantació entre els treballadors.

El programa d'un partit revolucionari internacionalista

Les eleccions del 21 de desembre formen part del paquet repressiu excepcional contra el dret a l'autodeterminació del poble català i haurien d'haver sigut boicotejades. En aquestes circumstàncies, siga quin siga el resultat, res important canviarà. Perquè no hi ha actualment a Catalunya, com no n'hi ha en cap de les altres nacionalitats ni en el conjunt de l'Estat Espanyol, cap organització obrera amb capacitat d'influir en els esdeveniments que, des de posicions clares d'independència i defensa dels interessos de classe, prenga també com a pròpia la reivindicació democràtica del dret a la lliure disposició dels pobles tancats en la presó de la monarquia heretada de Franco. Això només ho farà un autèntic partit obrer revolucionari, organitzat en una internacional obrera revolucionara, que ha de ser construït.

Un partit així lluitarà per l'organització de la classe basant-se en la democràcia obrera, en comitès de fàbrica, de centre de treball, de centre d'estudi o de barri obrer, per unificar forces partint de les nostres autèntiques reivindicacions, per la fraternitat de classe contra el seu enemic, independentment de la nacionalitat o de les fronteres.

Un partit així explicaria, especialment als jòvens enlluernats per les mobilitzacions i decebuts pel resultat, que l'objectiu “d'independència” o de “república independent” com ho plantegen les organitzacions de l'Esquerra Independentista no té cap sentit específicament positiu per a la classe obrera, que de qui s'ha d'independitzar és de la burgesia explotadora, siga quina siga la llengua que parle. Però també explicaria que només un proletariat potent, organitzat i en lluita per acabar amb la societat capitalista podrà garantir que Catalunya s'autodetermine democràticament i en pau, amb totes les opcions a debat: la separació total o recreant nous llaços en peu d'igualtat.

Un partit així explicarà als treballadors que la defensa contra les mesures repressives que el govern de la monarquia desenvolupa en Catalunya és una tasca no sols de les masses catalanes, sinó de tota la classe obrera de l'Estat Espanyol, sense la solidaritat de la qual acabaran una vegada més humiliades i enganyades pels seus dirigents nacionalistes, com ha ocorregut fins al dia de hui.

Contra la repressió:

- * Fora les forces d'ocupació de Catalunya.
- * Llibertat immediata i sense càrrecs per als presos polítics i els lluitadors socials. Derogació de totes les lleis repressives especials. Desmantellament de l'Audiència Nacional. Dissolució dels cossos repressius, inclosos els mossos i l'erzaintza,
- * Constitució de comitès antirrepressivos en centres de treball, estudi i barris obrers.
- * Organització de la solidaritat de la classe obrera de l'Estat Espanyol per acabar amb totes les mesures repressives de la monarquia contra Catalunya.

Front a la “unitat nacional” amb la burgesia, a Catalunya o a l'Estat Espanyol, unitat de la classe per a satisfer les necessitats immediates de les masses

Un partit revolucionari plantejaria les més urgents reivindicacions, les que haurien de ser la base d'un front de classe, que agrupara per a la lluita immediata totes les organitzacions disposades a defensar els treballadors al voltant de les següents mesures de

un Programa obrer:

- * Treball o subsidi per a tots i totes. Reducció de la jornada sense reducció de salari fins a acabar amb la desocupació.
- * Ni un atac més als nostres salaris, als drets socials i laborals. Recuperació del poder adquisitiu perdut durant la crisi.
- * Derogació del pensionazo i les reformes laborals. Salari mínim interprofessional de 1.500€, al nivell de França, Bèlgica o Irlanda. Ni un salari per davall del mínim interprofessional. Ni un contracte fem més. Ni un dia més de discriminació salarial contra les dones.
- * Garantia pública de vivenda barata i de qualitat per a tots! Ni un desnonament més! Congelació immediata dels lloguers al nivell anterior a la bombolla immobiliària. Derogació de la Llei hipotecària! Municipalització del sòl urbà. Expropiació dels grans tenidors de vivendes per a entregar-les a la disposició de les famílies treballadores.
- * Recuperació de la independència sindical respecte a l'Estat i la patronal.
- * Legalització de tots els immigrants. Derogació de la Llei d'Estrangeria. Tancament immediat dels Centres de Retenció i Internament d'Estrangers (CIES). Obertura de fronteres a tots els treballadors.
- * Drets iguals per a tots els treballadors i treballadores.
- * Defensa de la sanitat universal pública, de qualitat i gratuïta a tots els nivells. Fora mans privades de l'explotació i gestió de la sanitat pública.
- * Ensenyament universal públic, laic, de qualitat i gratuït a tots els nivells.
- * Ni un euro dels pressupostos públics per a cap confessió religiosa ni per a l'ensenyança privada. *
- * Fora l'ensenyament de la religió de les escoles.
- * Sistema fiscal basat en els impostos directes i progressius que faça recaure el gros dels ingressos sobre les rendes dels capitalistes.
- * Nacionalització de la banca sota control obrer, sense indemnització ni revenda. Anul·lació del deute extern.
- * Nacionalització baix control obrer, sense indemnització ni revenda, de les grans empreses de l'energia, el transport, les telecomunicacions.
- * Control obrer per evitar les fugues d'empreses, seus socials i capitals.
- * Tornada immediata de totes les tropes espanyoles a l'estranger. No més intervencions imperialistes.

Per un Estat barat, sense despeses innecessaries ni corrupció: Fora la monarquia! República!

Lliure exercici del dret a l'autodeterminació per a totes les nacionalitats oprimides.

Per Governos Obrers fraternals, a Catalunya i a tot l'Estat, que posen en marxa este programa i tots els mitjans necessaris per a iniciar la planificació de l'economia d'acord amb les necessitats dels treballadors i treballadores.

Per la República Catalana Obrera!

Per la lliure Federació de Repúbliques Obreres i Socialistes de la Península Ibèrica!

Pels Estats Units Socialistes d'Europa!

València, 19 de desembre de 2017

INTERNACIEMA KOLEKTIVISTA CIRKLO